

ring i menneskerettighedssituationen, er det så ikke vores opgave, også som venner af en god udvikling i Kina, at påpege og reagere, når vi oplever en voldsom forværring, efter Kina har fået tildelt OL? Det drejer sig jo ikke kun om, at der er nogle mennesker, der er blevet arresteret; der er også folk, der er blevet tvangsforflyttet, og deres hjem er blevet jævnet med jorden, fordi der skulle bygges faciliteter til OL. Skal vi slet ikke reagere på det? Skal vi slet ikke forholde os til det? Skal vi bare stryge de kinesiske myndigheder med hårene? Er vi ikke nødt til en gang imellem at sige: Her er vi nødt til at markere – også selv om markeringen er symbolsk, det erkender jeg?

Kl. 13:21

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo.

Kl. 13:21

Mogens Lykketoft (S):

Min opfattelse er, at vi har markeret og skal markere i enhver form for officiel eller halvofficiel samtale, hvad vi ikke synes er en tilfredsstillende udvikling i Kina. Jeg tror så, at fru Pernille Frahm måske bare kommer til at overdrive specielle adfærdsændringer, i anledning af at man holder De Olympiske Lege. Der er masser af eksempler på, at folk er blevet tvangsforflyttet, for at man kunne lave store anlæg – jeg tænker på De Tre Slugters Dæmning ved Yangtze-floden, som jo efterhånden er en gammel sag, hvor 1 million eller flere mennesker er blevet flyttet – og vi synes måske ikke, at den metode er rimelig. Men det er altså ikke noget, der er opfundet i Kina på grund af De Olympiske Lege.

Diskussionen her er hele tiden en diskussion af, hvad man tror virker. Jeg er mere optaget af at gøre den her verden bedre ved at kunne komme i samtale både med dem, der er muslimer, og dem, der er kinesere, end jeg er af at få størst muligt gennemslag i den danske offentlighed for, at jeg er forarget. Jeg er forarget. Jeg tror ikke, der er nogen grund til at gradbøje – mellem os her i salen – hvad det er, vi er foragede over, hvad vi synes skal være bedre. Men det, jeg indtrængende beder om, er, at man prøver at forstå, at man ikke kan have en særlig offentlighed til hjemligt brug, til hjemlig gallup, og så en global offentlighed, hvor man skal prøve at forbedre Danmarks muligheder for at få gennemslag for de holdninger og synspunkter, vi har. Man er nødt til at slå det sammen, og man er nødt til at agere, så det virker begge steder.

Kl. 13:22

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Fru Pernille Frahm for anden og sidste korte bemærkning.

Kl. 13:22

Pernille Frahm (SF):

Jeg er meget enig i, at det er med sine fjender, man skal skabe fred, og at det er med dem, man har konflikter med, man skal have dialog, hvis man skal ændre ting til det bedre. Der står vi fuldstændig på linje.

Men er det alligevel ikke sådan her, at der sker nogle ting, som vi rent faktisk har en andel i? Vi har jo lod og del i De Olympiske Lege, men vi havde ikke lod og del i, at man byggede dæmninger. Her har vi lod og del i det, og vi er inddraget i det, vi er en del af OL, og når vi så oplever, at noget, vi har direkte lod og del i, er med til at forværre situationen, skal der så ikke ske en eller anden form for markering? Det er den ene ting.

Den anden ting er, at det jo ikke er rigtigt, at der ikke er nogen opbakning til en boykotlinje, for ordførerens egne kollegaer i Europa-Parlamentet har støttet en boykotlinje. Så vil jeg gerne høre: Hvordan er dialogen så mellem ordførerens partifæller i Europa-Parlamentet og ordførerens partifæller her?

Kl. 13:23

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo at svare.

Kl. 13:23

Mogens Lykketoft (S):

Der er ikke en eneste større spiller på verdensscenen, der opererer med boykot i forhold til Kina; der er ikke en eneste kender af Kina, der har studeret landet i nogen dybde, der tror, at det vil påvirke i en positiv retning. Og det er det, der er afgørende for mig.

Jeg vil også godt nævne et eksempel, som jeg egentlig selv har haft et vist medansvar for, fordi jeg var medlem af regeringen. I 1997 lod vi os overtale til at tage faklen som dem, der fremsatte resolutionen om menneskerettigheder i FN's Menneskerettighedskommission. Det var meget svært at se en række af vore allieredes bagdele for skosåler, da vi nåede frem til selve beslutningen, og det var på forhånd givet, at resolutionen ikke ville blive vedtaget, fordi de fleste tredjeverdenslande ville stemme imod. Det eneste, vi opnåede, og det siger jeg som bagklogskab, var en midlertidig svækkelse i vores handelsforhold med Kina; vi forbedrede ikke forholdene for et eneste levende menneske.